

Carta do Prelado (agosto de 2016)

"A nosa Nai convídanos a loitar para corresponder a Deus con alegría e xenerosidade total", di o Prelado na súa carta de agosto, onde tamén comenta unha obra de misericordia espiritual: sufrir con paciencia os defectos do próximo.

12-10-2016

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

O 15 de agosto de 2007, Bieito XVI, mencionando a Antífona de entrada da Santa Misa -*apareceuse no Ceo unha muller vestida de sol, coa lúa baixo os seus pés e unha coroa de doce estrelas sobre a súa cabeza* [1]-, comentaba que esa muller «é María, que vive totalmente en Deus, rodeada e vestida de sol, é dicir, de Deus (...). Está coroada por doce estrelas, é dicir, polas doce tribos de Israel, por todo o pobo de Deus, por toda a comunión dos santos, e ten baixo os seus pés a lúa, imaxe da morte e da mortalidade (...). Así, na gloria, superando a morte, dinos: ánimo, ao final vence o amor! Na miña vida dixen: -velaquí a escrava do Señor!-. Na miña vida entregueime a Deus e ao próximo. E esta vida de servizo chega agora á vida verdadeira» [2]. Este enxalzar á Virxe trae á memoria a fe con que san Xosemaría, desde 1951, repetiu ***Cor Mariæ dulcissimum, iter para tutum***, acolléndose á súa intercesión.

Sete días despois, na festa de Santa María Reina, a liturxia presenta á nosa Señora *á dereita de Cristo, enjoyada con ouro, vestida de perlas e brocado* [3]. Son palabras cheas de contido que, con todo, non alcanzan a expresar a grandeza da Nai de Deus. Enchémonos de admiración ao contemplar, no quinto misterio glorioso do Santo Rosario, que, a María, ***o Pai, o Fillo e o Espírito Santo coróana como Emperatriz que é do Universo. E réndenlle pleitesía de vasallos os Anxos..., e os patriarcas e os profetas e os Apóstolos..., e os mártires e os confesores e as virxes e todos os santos..., e todos os pecadores e ti e eu***[4].

A *chea de graza* desde a súa Concepción inmaculada, foi crescendo máis e máis en santidad mediante a súa entrega plena a Deus, até vir coroada como Reina de ceos e terra; unha Raíña do Ceo que é a nosa Nai,

e que nos convida a loitar para corresponder a Deus, con alegría e xenerosidade total. Aproveitémonos da súa poderosa intercesión! e sigamos o consello do noso Pai: ***con atrevemento filial, úneche a esa festa do Ceo. -Eu, á Nai de Deus e Nai miña, coróoa coas miñas miserias purificadas, porque non teño pedras preciosas nin virtudes. -Anímache!***[5].

Á Virxe corresponde o título de Mestra de todas as virtudes. Que boa ocasión ofrécenos este mes tan mariano, dentro do Ano xubilar da misericordia, para pedirlle que nos obteña do seu Fillo un aumento grande desta virtude na nosa conduta persoal! Acudamos a Santa María, Trono da Graza e da Gloria, ***ut misericordiam consequamur***[6], para alcanzar misericordia nos nosos quefaceres.

O evanxeo da Misa da Asunción relata unha escena encantadora da vida da Virxe: a visitación á súa curmá santa Isabel. «Estas dúas mulleres atópanse -dicía o Santo Pai- e fano con alegría: ese momento é toda unha festa! Se aprendésemos este servizo de ir ao encontro dos demais, como cambiaría o mundo! O encontro é outro signo cristián. Unha persoa que di ser cristiá e non é capaz de ir ao encontro dos demais, non é totalmente cristiá. Tanto o servizo como o encontro requiren saír dun mesmo: saír para servir e saír para atopar, para abrazar a outra persoa» [7].

No repaso das obras de misericordia, detengámonos agora nunha que o *Catecismo da Igrexa católica* enuncia así: sufrir con paciencia as adversidades [8], tanto as que proveñen dos nosos propios límites, como as que proceden de fóra. Manteñamos unha plena confianza

na misericordia do Señor que, de todos os acontecementos, sabe sacar o ben. A paciencia crece tamén como un dos froitos máis saborosos da caridade co próximo. Advertíao san Pablo no seu magnífico himno a esta virtude: *A caridade é paciente, a caridade é amable; non é envexosa, non obra con soberbia, non se jacta, non é ambiciosa, non busca o seu, non se irrita, non toma en conta o mal, non se alegra pola inxustiza, comprácese na verdade; todo o aguanta, todo o cre, todo o espera, todo o leva* [9].

A misericordia hanos de conducir a vivir cara cara aos demais con paciencia, tamén cando se mostran inoportunos. Todos arrastramos defectos, arestas no carácter e, aínda que non o busquemos voluntariamente, moitas veces provocamos rozamentos que feren aos demais: aos membros da nosa familia, aos colegas de traballo, aos

amigos, nos momentos de crispación que poden sobrevir, por exemplo, nos atascos do tráfico cidadán... Todas esas ocasións facilítannos unha oportunidade para facer grata a vida aos demais, non guiándonos por un carácter desordenado.

A paciencia impúlsanos a enfocar sen dramatismos as imperfeccións dos demais, sen caer na tentación de botarllo en cara, nin buscar un desafoego comentándoo con terceiros. De pouco serviría, por exemplo, calar ante certos defectos dalgún se despois puxésemolos en evidencia cun comentario irónico; ou se o noso desgusto conducísenos a tratarlle con frialdade; ou se caésemos en formas sutís de murmuración, que causan dano ao que murmura, ao que é obxecto da murmuración, e ao que a escoita. Levar con paciencia os defectos dos demais convídanos a procurar que esas carencias non nos condicionen á hora de quererlles:

non se trata de quererlles *a pesar* desas limitacións, senón de quererlles *con* esas limitacións. É esta unha graza que podemos pedir ao Señor: non deternos nin justificar nosas malas reaccións ante as diferenzas cos demais que nos desgustan, porque cada unha, cada un, posúe sempre moita máis riqueza, máis bondade que os seus defectos. Por iso, cando notemos que o corazón non responde, metámoslo no corazón do Señor: *Cor Iesu sacratissimum et misericors, doa nobis pacem!* El converterá o noso corazón de pedra nun corazón de carne [10].

Imos, pois, a esmerarnos no cumprimento de todos os nosos deberes, até dos que parecen menos importantes; imos aumentar a nosa paciencia nas contradicións de cada instante, a coidar os pequenos detalles. Habemos de facer máis vigoroso o

noso esforzo por mellorar; para iso, respondamos a Deus nas pequenas loitas en que El nos espera. Por que quedar resentidos nos rozamentos con caracteres distintos e opostos, tan propios da convivencia cotiá? A loitar, a vencer sobre nós mesmos!; aí é onde nos agarda Deus[11].

Recibir cun sorriso a quen se nos achegan cun xesto adusto, ou responden con palabras desabridas ao noso interese por eles, revela modos estupendos de vivir o espírito de sacrificio. Moitas veces, aconsellaba o noso Pai, un sorriso é a mellor mostra de espírito de penitencia. Xa en *Camiño*, entre os exercicios de mortificación que suxería nos anos de 1930, apuntaba: ***esa palabra acertada, o chiste que non saíu da túa boca; o sorriso amable para quen che molesta; aquel silencio ante a acusación inxusta; o teu bondadosa***

conversación cos cargantes e os inoportunos; o pasar por alto cada día, ás persoas que conviven contigo, un detalle e outro fastidiosos e impertinentes... Isto, con perseveranza, si que é sólida mortificación interior[12].

A Xornada Mundial da Mocidade, que acaba de concluír en Cracovia, constitúe outro motivo de dar grazas a deus, ao Santo Pai Francisco e a tantas persoas que se prodigaron xenerosamente na súa organización. Recemos para que os froitos apostólicos deses días sexan moi abundantes e permanentes, acudindo tamén á intercesión de san Xoán Paulo II, que precisamente en Cracovia desenvolveu unha parte importante do seu servizo á Igrexa e ao mundo, e en Czestochowa presidiu unha Xornada da Mocidade, na que tamén participou o queridísimo don Álvaro.

Como todos os anos, na solemnidade da Asunción, viviremos moi unidos ao noso Pai ao renovar, nos Centros da Obra, a consagración do Opus Dei ao Corazón dulcísimo de María.

Meditade as palabras que escribiu san Josemaría e metede na vosa oración -como xa facedes as miñas intencións pola Igrexa, polo Papa, pola Obra, polos nosos irmáns e irmás enfermos ou con dificultades de calquera tipo, para que saiban sobrenaturalizarlas e unilas á Cruz do Señor, apoiados todos e todas na intercesión segura da Nai de Deus e a nosa Nai.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Cracovia, 1 de agosto de 2016.

[1] Misal Romano, Asunción da Virxe, *Antífona de entrada* (cfr. Ap 12, 1).

[2] Bieito XVI, Homilía, 15-VIII-2007.

[3] Misal Romano, Festa de Santa María Reina, *Antífona de entrada* (cfr. Sal 44 [43] 10).

[4] San Xosemaría, *Santo Rosario*, V misterio glorioso.

[5] San Xosemaría, *Forxa*, n. 285.

[6] *Hb* 4, 16.

[7] Papa Francisco, Homilía en Santa Marta, 31-V-2016.

[8] Cfr. *Catecismo da Igrexa católica*, n. 2447.

[9] 1 *Cor* 13, 4-7; Cfr. Papa Francisco, Exhort. Apost. *Amoris Laetitia*, capítulo IV.

[10] Cfr. *Ez* 11, 19.

[11] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 24-VIN-1937, en *Creced cara adentro*, p. 129 (AGP, biblioteca, P12).

[12] San Xosemaría, *Camiño*, n. 173.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-
prelado-agosto-de-2016/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-agosto-de-2016/) (04-08-2025)